

Köszöntő*

A „Statisztika Könyvtár”-ral – akkor így hívtuk – emlékezetem szerint hatodikos vagy hetedikos koromban ismerkedtem meg, 1953-ban vagy 54-ben. A házukban lakó, két évvel idősebb barátom hívott, amikor már egymás könyveit keresztül-kasul kiolvastuk: menjünk oda, közel van, ott is lehet olvasni és kölcsönöznek is. Persze nem statisztikát olvastunk, hanem Vernét és May Károlyt. Ott is jó volt olvasni, hazavinni is jó volt a könyveket, s ma tanárként kétszeres nosztalgiaiával gondolok minden gyerekre, önmagamra is, aki az olvasás vágyától úzve képes volt elmenni még a könyvtárba is.

Váratlan és viszonylag gyors felnőtté válásom 1956 hatására indult meg, és 1957 májusától gyorsult fel igazán, amikor apámat letartóztatták. Mire ő 1963 márciusában hazajött, majd májusban – napra pontosan letartóztatása után hat évvel – állást kapott a KSH könyvtárban, én már felnőtt szemmel néztem a világot, s így észleltem nagyon hamar, pár hónapon belül azt, hogy munkatársai és főnöke igazán tisztelik, és ahogy megismerik, egyre inkább szeretik – pedig ez a fajta szeretet a munkahelyeknek nem kötelező tartozéka.

Nem csak olvasóként jártam ide; olykor azért jöttem, hogy együtt ebédeljünk, máskor üzenetet hagytam, megbeszéltnivaló volt, vagy csomagot vittem-hoztam, s közben nekem is jutott a munkatársak kedvességéből és szeretetéből. Ezt észleltem felnőtt szemmel, jó volt észlelni; és persze gyerekfejjel örültem neki, mert mégiscsak a gyereke voltam (és, ahogy illik, maradtam ma is; és ha már szóba került, meg kell mondanom, hogy kényszerű és „gyorstalpaló” felnőtté válásom ellenére sem akkor, sem azóta nem éreztem soha, hogy börtönévei miatt szakadás vagy hiátus állott volna be a kapcsolatunkban).

Apám a könyvtárra így emlékezett: „... jó és kollegiális együttes volt, az emberek szerettek engem s én is szerettem őket. Azt hiszem, elmondhatom, hogy a nyolc év alatt egyetlenegy lényeges konfliktusom ott nem volt.” Tanúsíthatom, hogy a tárgyyszerű mondatok mögött valóságos tartalom van; s ezért inkább háromszoros az a nosztalgia, ami feltámad bennem, ha a könyvtárba jövök, vagy akár csak a környékén járok. S ezért örülök annak, hogy a könyvtár sem felejtkezik el Bibó István itt töltött éveiről.

Budapest, 2011. szeptember

ifj. Bibó István

* Bibó István a KSH Könyvtárban. Születésének 100. évfordulójára. (Szerk. Nemes Erzsébet. Bp. KSH Könyvtár, 2011. 40 p.) című megjelenés előtt álló kötet előszava.